

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Kołodziejczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2019 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę kwoty 15 762,99 zł

I. zasądza od pozwanej J. K. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 15 762,99 zł (piętnaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt dwa 99/100 zł) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 14 914,85 zł od dnia 9 października 2018 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 198 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) S.A. w W. wniosła pozew przeciwko J. K. o zapłatę kwoty 15 762,99 zł z odsetkami umownymi 14% rocznie od kwoty 14 914,85 zł od dnia 9.10.2018r. do dnia zapłaty, oznaczając datę wymagalności zobowiązania pozwanej na dzień 23.08.2018r. W uzasadnieniu podała, że wierzytelność Banku przysługująca od pozwanej, wynika z czynności bankowej, objętej umową nr (...) z dnia 1.02.2017r. Składa się na nią należność główna w kwocie 14 914,95 zł oraz należność z tytułu odsetek naliczonych do dnia 8.10.2018r., w wysokości 848,14 zł. Strona powodowa domagała się zapłaty dalszych odsetek od kwoty głównej w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o zawieszenie postępowania z powodu toczącego wobec niej się postępowania upadłościowego. Zarazem przyznała, że zawarła ze stroną powodową w.w. umowę i do marca 2018r. dokonywała regularnie spłat rat, wynikających z umowy. Później, ze względu na brak środków, zaprzestała spłat, zaś strona powodowa nie chciała renegocjować umowy kredytowej. Z uwagi na liczne obciążenia finansowe, w dniu 17.07.2018r., pozwana złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej.

Wniosek pozwanej o ogłoszenie upadłości został prawomocnie oddalony, na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 18.12.2018r., sygn. akt (...) (k-24).

W piśmie procesowym z dnia 8.07.2019r., pozwana zakwestionowała w całości wysokość zobowiązania, zarzucając, że dokonała częściowej spłaty, co nie zostało uwzględnione przez powoda. Podniosła nadto, że wielokrotnie zwracała się do powoda o restrukturyzację kredytu lub zmianę ustaleń umownych, dotyczących spłaty, na co bank nie wyraził zgody. Pozwana zaś jest samotną matką i wpadła w pętlę kredytową.

W piśmie procesowym z dnia 25.07.2019r. strona powodowa podtrzymała powództwo w całości, podnosząc, że pozwana nie wywiązała się z warunków w.w. umowy pożyczki gotówkowej, na podstawie której strona powodowa udzieliła jej pożyczki w kwocie 16467,87 zł na okres 8 lat, do dnia 12.02.2025r. Wobec powstania zadłużenia, strona powodowa wypowiedziała pozwanej umowę, co spowodowało natychmiastową wymagalność zadłużenia, i wezwała ją do spłaty. Na okoliczność potwierdzenia aktualnego stanu zadłużenia oraz niewywiązania się przez pozwaną z postanowień umowy, strona powodowa przedstawiła historię operacji na kontrakcie kredytowym pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 11.07.2018r. strona powodowa wypowiedziała pozwanej umowy pożyczki nr (...) z dnia 1.02.2017r., z powodu braku spłaty wymagalnych rat. Pismo doręczone pozwanej w dniu 23.07.2018r.

Dowód: wypowiedzenie umowy (k-35-36); historia operacji na kontrakcie kredytowym pozwanej (k-34)

Pismem z dnia 31.08.2018r., w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty w.w. umowy pożyczki, strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 15545,61 zł z tytułu w.w. umowy, w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k-14)

W dniu 5.10.2018r. strona powodowa (...) Bank (...) S.A. w W., na podstawie ksiąg bankowych, stwierdziła, że na dzień 29.12.2017r. figuruje w nich wymagalne zadłużenie wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 1.02.2017r., w kwocie 15745,83 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 14914,95 zł oraz należność z tytułu odsetek naliczonych od dnia 12.03.2018r. do dnia 5.10.2018r., w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, w kwocie 830,98 zł, oraz dalsze należne odsetki od dnia 6.10.2018r.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych (k-13).

Sąd zważył, co następuje:

Poza sporem w niniejszej sprawie było, że strony łączyła umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 1.02.2017r., na podstawie której strona powodowa udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 16467,87 zł na okres 8 lat, t.j. do dnia 12.02.2025r., zaś pozwana nie wywiązała się należycie z obowiązku ratalnej spłaty pożyczki. Przyznała, że ostatniej spłaty dokonała w marcu 2018r. Wynika to także z treści dokumentu, przedłożonego przez powoda, tj. historii operacji na kontrakcie kredytowym pozwanej (k-34), gdzie ostatnią spłatę odnotowano 12.04.2018r. Pozwana nie kwestionowała treści tego dokumentu, doręczonego jej w dniu 8.08.2019r., wraz z pismem procesowym powoda. Zgodnie z przepisem art. 230 kpc, gdy strona nie wypowie co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Kwestionując wysokość dochodzonej niniejszym pozwem kwoty i podnosząc zarzut częściowej zapłaty, pozwana nie tylko nie wykazała wysokości spłaconych rat, ale nawet nie podała kwoty, o którą należałoby pomniejszyć jej zobowiązanie wobec spłat dokonanych ponad te, wynikające z w.w. dokumentu, i uwzględnione w pozwie. Zgodnie z art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Pozwaną obciążał zatem obowiązek wykazania wysokości spłaconego częściowo zobowiązania ponad kwotę uwzględnioną przez powoda. Tymczasem jej zarzut pozostał w całości gołosłowny i jednocześnie tak nieprecyzyjny, że niemożliwym było jego zweryfikowanie przez Sąd.

Odnosząc się do drugiego zarzutu pozwanej, wskazać należy, że trudna sytuacja osobista czy majątkowa pozwanej nie może uzasadniać oddalenia powództwa.

Zgodnie z art. 354§1 kc, dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego. Obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355§1 kc). Zawierając umowę pożyczki, pozwana otrzymała do dyspozycji określoną ilość pieniędzy i zarazem zobowiązała się zwrócić taką kwotę (art. 720 kc). Do chwili zamknięcia

rozprawy nie wykazała, że należycie, w terminie, wywiązała się z umowy. Jednocześnie poza sporem było, że na skutek zaprzestania spłacania rat, umowa została wypowiedziana przez Bank, a zadłużenie stało się w całości wymagalne i nie zaspokojone przez pozwaną, pomimo wezwania do zapłaty. W myśl art. 471 kc, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Pozwana nie wykazała przy tym, że nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które odpowiedzialności nie ponosi.

Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 kc). Wysokość umownych odsetek maksymalnych za opóźnienie była bezsporna.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie w pkt II oparto na przepisach art. 98 § 1 i 2 kpc. Pozwana, jako przegrywająca sprawę, obowiązana jest zwrócić powodowi koszty procesu, w skład których wchodzi opłata sądowa od pozwu uiszczona w kwocie 198 zł.